

Úr hugaheimi

*Eg komi út um garðin, og niðan Argjaskot
her uppi fölist nú um kjálka mín eitt lot.
Tó setist eg á steinin, frá aldargömlu tíð
har ættarfedrar mínir slitu hílirnar í.
Eg liti rundan um meg — fyrst út á Glyvursnes
og síðan fram við strondini, heim til Argjafles.
Ímillum har á seiðaberg, við pápa mínum eg var
ja, plássíð tað er líka har tú Prædikustólin sær.
Eg reisist — gangi víðari. Fransáin her hon er
her tóku teir vatn inn, teir úr tí stóru verð,
og har eg siggi leivdirnar av abbasa krógv,
jú, her eg eigi minnir, bæði góð og nógv.
Leiðin — ja, so til Ljósavátn hon gongur
munnu tey fanga her kombikk longur??
Eg liti at hesi litlu tjorn,
hon tyktist sum hav tá vit vóru born.*

*Stedgi — njóti fríðin her
fuglaljóð — er alt her er,
nei, onkur ærin jarmar tætt her hjá
lambið er nokk komið henni ov langt ífrá.*

*So Risastovan — ja, eg má siga frá
at tá eg hana sum barn fyrr sá,
við varsemi eg tá rundan um hana gekk
tí noring til risasogurnar eg her fekk,
tí tjornini, sum liggur so tætt hjá har
sum barn — nei, eg kom henni ongantið nær.
So út á Dalin har likkan heldur til
her má eg til at dvölja mær eitt lítið bil.*

*Her er tað pápi mín torvið várt skar,
og mamma ja, hon burtur tað bar,
vit born skuldu eitast at hjálpa til
men tað mundi vera við lítið skil,
tí har var só nógv vit heldur vildu,
við træsprek í ánni vit fegin sigldu,
vit vassaðu har, og nakin vit vóru,
alt meðan tey vaksnu torvið burt bóru
og so var at telja hvort reidur í nánd,
men ror tey ei við tini hond
tað hovdu vit lært, og virt var tað.
Eisini skuldu vit fáa bál í lag,
at samla konglar, teir máttu vit bera
men mamma hon mátti matin gera.*

*Nú fer at skýma — eg reisist av heiði
takki fyri minnini oll, ið eg eigi.*

*Kvikliga eg aftur til húsa man tita
men eitt vil eg lata tykkum oll vita,
oman á Glyvursnes ei eg vil hyggja
til tey sár sum nú har munnu liggja.*

**I Ammaralik 9.8.86
Sonja á Argjaboða**

Eitt kvøld á Jazz-festival

Fólk vistu, at nógv og gott var á skránni hetta kvøldið í Norðurlandahúsinum — tað sást á fjøldini, ið longu kl. 19 hevði tikið sæti í Konserthøllini. Hóast jazzast skuldi í heilar 6 timar, ætlaðu 300 av teimum 400, sum kundu sleppa inn, at fáa alt við frá byrjan.

Máttmikil kapping við saxofon

»Frontline« æt byrjanin — men hon var sanniliga ikki nøkur frontline. Hetta var professionellur jazz-rockur uttan landamørk. Stundisligt og nágreiniligt spæl, ein sangarinna — Cecilie Nordby — við eini so máttmiklari rødd, at hon megnaði at syngja duett við saxofonina — og vinna kappingina! Tónleikurin frálíka væl samansjóðaður — næstan ov væl. Og Beatles-løg á la Frongline — eitt tað besta, eg nakrantíð havi hoyrt í jazz. Cecilie Nordby og Eleanore Riby vóru ein ógloymandi saman-seting.

Men sjálvt hetta hevði sini lýti.

Orgulspælari dugdi sær ikki hógv, og var hann fyrst sloppin at spæla solo, mundi hann mist tamarhaldið á sær sjálvum, og fekt ikki at steðga aftur. Eitt lag kundi tykjast næstan fullkomið, men so slapp gamli framat at spæla solo... Hovdu hansara solo 'ir so havt eitt innihald, men tær vóru tað reina klímpr.

Tað var hann, sum hevði strikað mær markið, tá eg fór út aftan á try korter. Ut í forhöllina at reinsa mær ljóðhinnurnar.

Vinsælur og smilandi

Komin út í forhöllina sá eg fólk tyrpast uttan fyri dansihøllina. Eg fór innar at fregnast.

Tað var Hanus. Vinsælur og smilandi stóð hann á pallinum og sang við sini eyðkendu djúpu rødd. Guitarin hoyrdist næstan ikki, men tað var heldur ikki neyðugt. Rødd hansara var nóg mikið í sær sjálvari.

Í hesum litla rúminum við kertuljósum á borðunum var sannur hugnadamur. Og tá Hanus læt Pól F. sleppa fram at arga, sást tú fólk sita alvakin og lurta — inn til tey froystu út úr at flenna.

Tey stuttleikaðu sær óført.

Eg var komin nakað seint, og eina løtu seinna boðaði Hanus frá seinasta lagi. Hetta hildu áhoyrararnir ikki vera fyri mark — teir yldu av misnøgd, og Hanus mátti minst triggjar ferðir uppaftur á pallin at spæla eykalag. Arne Würgler mátti biða.

Tvinnir mjúkir kostir

Í steðginum hoyrdst saxofon-tónar úr Klingruni. Tað vóru Holger Lauman & Cox Orange, sum vóru byrjaðir fyri hálvum tíma síðani. Men her í dansihøllini var Arne Würgler nú farin at gera seg til reiðar. Tvinnir vóru kostirnir — hvønn skalt tú velja, um báðir eru mjúkir?

Men nú hevði eg hitt kenning, so eg varð sitandi í dansihøllini enn eina løtu og prátaði við teir. Jazz-festivalin hevur nógv »sjarmur« — ein er henda, at tú í heilum bert eyga á fólk, tú kennir, og tilvildin ræður tá yvir, hvørjum lurtað verður eftir. Og orkar tú ikki at lurta meir, kanst tú jú fara í forhöllina at fáa tær kaffi ella eitt prátt.

Fitt av fólkum hevði verið í Klingruni og lurtað eftir Holger Laumann, men tá eg endiliga kom innar, vóru áhoyrararnir farnir

Frændur okkara

Ikki var innkomandi fyri fólk í Konserthøllini. Frændur vóru byrjaðir at spæla, og hvørt siti- og standipláss var upptikið. Vit neyð og deyð fekk eg skotrað meg inn á eina trappu.

Hetta var sanniliga tað, fólk vóru komin at lurta eftir, og fagnaðurin var óforur aftan á hvørt lagið.

Onki hóvasták gjørdur teir burtur úr sær. Kanska argaðu teir okkum, tá teir einar tvær ferðir søgdu, teir nú fóru at spæla eitt ávíst lag — og so spældu teir eitt annað. Ella kanska var alt bara ein

stórur hurlivasi. 10–15 fólk á pallinum, sum hovdu heldur trupult við at finna út av, hvar tey skuldu standa, og hvørja mikrofon, tey skuldu syngja í. Alt likamikið. Teir áttu áskoðararnar, og kundu tí gera júst sum teimum lysti.

Tað var ein heimligur dāmur her inni; øll kendu jú bæði orð og lög — her varð trallað og sungið við. Her vóru ikki áhoyrarar og tónleikarar: her hittust frændur...

3 føroyskir bólkur vóru enn eftir kl. 23.30; men nú hevði eg — og fleiri við mær — fingi nóg mikið. Spell, at hesir føroysku bólkarnir ikki sluppu at spæla eitt sindur fyrr, Devon, Borealis og Zenit eru millum tað besta, føroyingar eiga í tónleiki, og høvdu uppiborið at sloppið at spælt, áðrenn songartið var hjá móðum áhoyrarum, ið skuldu upp aftur til arbeiðis dagin eftir.

maj

Foto: Kalmar